

loven snarere turde være stiftede til at befæste Regjeringsmagten, end til at styrke Kongemagten, hvilket hverken turde være overeensstemmende med det monarchiske Princip's Dyrelsholdelse, ei heller med det constitutionelle System's Gjennemførelse".

Dette er Rigsraadet's egen Comitee-Erklæring, og under denne Erklæring staaer ikke den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tschernings) Navn, der staaer aldeles conservative Navne; den er altsaa fremkommen uden hans Medvirkning, og jeg kan derfor ikke fatte, hvad det er, den høitæredede Premierminister igaar har sagt, at Rigsraadet aldrig havde gaaet ind paa; tvertimod, Rigsraadet har i sin Betænkning udtrykkelig omtalt, at disse Betragtninger, hvoraf jeg har oplæst, maatte lede til et Nei til Udkastet, naar det ikke var, „fordi man i Landet trængte til engang at komme til No.“ Det har ogsaa hentydet til, at Udkastet muligt ikke kunde gaae igjennem, og at der kunde komme et andet Udkast siden; der er udtrykkelig hentydet dertil, idet der er sagt: „at ethvert Udkast til Forsatningsværket, hvori Hs. Majestæt Kongen, naar Indførelsen af nærværende Forsatningslov skulde møde uovervindelige Hindringer, vil kundgjøre sin Villie etc., maatte forelægges paa eengang, da de indfaae, at de, efter den Stilling, Sagen havde faaet i Monarchiet, ikke kunde komme til at bedømme Sagen anderledes end i dens Heelhed — det indrømmede de — og da det var nødvendigt at komme til Ende, sagde de Ja,“ men det siger i den endelige Betænkning, „at det kun er i Betragtning af, at Udkastets Mangler, — det er de Mangler de have fremhævet, — ere lette at rette.“ Jeg troer derfor, at der er meget god Grund til at antage, at det ikke vilde være vanskeligt at gaae tilbage især til det saaledes lede Rigsraad. Jeg troer, at den ærede Premierminister, som ogsaa den ærede Finantsminister, maa ganske have glemt alt dette igaar; thi ellers vilde de vist ikke have udtalt dem paa den Maade, de have gjort. Jeg troer derfor slet ikke, at det vilde blive en saa stor Ulykke, eller at der vilde komme aldeles uovervindelige Forvicklinger tilføede, naar vi stille en af de Betingelser, der ere foreslaaede;

jeg troer tvertimod, at Sagen saa vil gaae med Lethed. Der er et Punkt endnu, som jeg skal berøre med Hensyn til den ærede Premierministers Foredrag. Han sagde igaar: „Jovrigt skal jeg henvise til, hvad der paa Ministeriets Begne er af Cultusministeren omtalt om de Forudsætninger, der ere gjorte af Landstthinget, og det vil da deraf fremgaae, at den ene af de omhandlede Forudsætninger ikke er tiltraadt af Ministeriet;“ men kort iforveien sagde han dog: „I Henhold til dette, vil Regjeringen kunne modtage Beslutningen, saaledes som den er formuleret og foreligger;“ — er der ikke Modsigelse imellem disse to Udtalelser, saa veed jeg ikke, hvad Modsigelse er. Den ærede Premierminister siger i umiddelbar Følge først, at han kan antage Forslaget, som det foreligger fra Landstthinget, og dernæst, at den ene Forudsætning, der staaer deri og hvortil Landstthinget netop har knyttet sit Ja, ikke er tiltraadt af Ministeriet; er dette ikke en Modsigelse, saa staaer min Forstand stille, saa formaar jeg ikke mere at tænke.

Jovrigt vil jeg kun endnu tillade mig ganske i Almindelighed at bemærke, at det, jeg fornemmeligt har at udsætte paa Udkastet, er, at det modarbejder Folkets Udvikling og vil lede til et slet finantsielt System; det vil ikke alene modarbejde Udviklingen af den Grund, at det hindrer, at Folket kommer til Eftertanke om og kommer til at forstaae sig paa dets egne Anliggender, men det vil ogsaa i materiel Henseende komme til betydeligt at hæmme de fornødne Fremskridt, eller kan idetmindste lede dertil. Det er klart, at dette System maa lede til større Udgifter, end Landet maaskee let kan bære. Hvad Ministrene kunne gjøre i denne Henseende, det er, at de kunne tømme Kassen — men de kunne ikke fylde den igjen, undtagen de gaae til dette Thing. (So! So!) Ikke let; ja, paa den Maade, at de kunne gjøre Laan. Naar de gaae til dette Thing, have de netop kun den Udvei (Afbrydelse); ja, de indirecte Skatter kunne forhøies til en vis Grad, men det kan ikke vare længe. De maatte gaae til dette Thing, og hvad kunne de da her tænkes at sætte igjennem? Nærmest det, som den høitæredede